

N:o 44 och 45.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 17 April 1812.

Besynnerlig Visit.

Under sista plenum hade vi besök af så många meniskor, att vår stora sal var alldeles fullproppad. Men de voro af en särdeles beskaffenhet. Hvar och en hade betsel i munnen med tömmar uti. Tillika kommo 2:ne ofantligt stora figurer, som vi strax igenkände vara *Högmod* och *Dårskap*, och som höllo i alla tömmarna på en gång, så att de hade händerna fulla. Med sällskapet följde också en helt liten figur, lik en väderbubbla, men som i ögonblicket kunde utvidga sig till en förfärlig storlek. Den blef osynlig så snart någon af de främmande började tala, och vi förmärkte att den lilla figuren kröp in i hvar och en efter hand. Vi igenkände honom ganska tydligt att vara — *Skrytet*. Aldrig ha vi hört så många storverk på en gång berättas. De skulle kunna fylla en hel foliant, ja väl ett helt dussin. Jag vill derföre berätta en liten del af storverken. Någre berättade huru de rest öfver hela vida verlden och sett alldeles förunderliga ting, om hvilka ingen resebeskrifning förut nämt ett ord. Någre omtalte huru innerligen väl de stodo hos den eller den förnäma Herrn, som rådfrågade dem framför alla andra, i alla betydliga frågor, de vigtigaste Statssaker icke undantagne. Någre berätt-

tade huru de blifvit ombetrodde att skrifva inträdes-tal, orationer, förklaringar och betänkanden åt den eller den förnämde Herrn, som sjelf ej kunde skrifva mer än bara namnet, och ändå ville passera för skrifvare. Någre omtalte huru vänligt de Kunglige helsa dem framför alla andra. Någre skröto öfver sina vackra landtgårdar, dem de bebyggt och förbättrat, och att ingen annan hade en så härlig gröda som de. Någre omtalte sin gamla slägt, och räknade opp anor ända ifrån Noach. Någre pojkar pratade, huru de skulle göra om alltsammans i hela landet om några år. Någre berättade alla de knep de gjort, för att vinna det ena och andra. Någre omtalte, med en skenhelig min, sin vördnad för religionen och dygden, sina barmhertighets-verk och sin människokärlek. Någre, som vi alle kände för stora skälmar och partilöpare, ordade stort om deras patriotism. Någre skröto öfver alla de hemligheter dem blifvit anförtrodde, dem de noga berättade. Någre skröto öfver deras framgång i kärlekssaker och uppräknade alla offren vid namn. Någre pratade vidt och bredt om deras föräldrars rikedomar. En Journalist bröstade sig deröfver, att han kunnat narra hela Allmänheten; ty han hade tagit prenumeration på 52 nummer, men ej lemnat mer än hälften, med löfte likväl att framdeles komma ihåg Allmänheten, när konjunkturen blir bättre. Någre skröto till och med öfver deras ovet. Ja, här voro äfven Poeter, som skröto oerhördt öfver den nytta de gjort, och huru afundsjuke alle andre af det slaget voro öfver de förres stora talang. En, som stormade allrämest, tillfrågades af vår Ordförande, hvad hans arbeten innehöllo? hvarpå han gaf tillkänna, att han skrifvit några supvisor, ett tal öfver en död vän, och en bok, som skulle visa nödvändigheten att göra det omöjliga; jemte något annat smått af dylik beskaffenhet. — Ja, hvad nytta har Staten af allt det der? sade Ordföranden. Här äro många nog ändå, min Herre förutan, sade han, som skrifva dylikt. Det der skaffar Staten hvarken pengar, eller dygder, patriotism och enighet i Landet. — Ja, det bryr jag mig icke om, sade Poeten; sådant allt är för lågt för talangen. — Ja, allt som talangen är till, sade Ordföranden; för supvise-ta-

langen, pedanteri-talangen, confusions-talangen, calomnie-talangen och vurm-talangen, med flera dylika talanger, tror jag snarare, att de ämnen jag nämt, äro för höga; ty de fordra sakkunskap, sade han, och den bry Herrar små-talanger sig icke om. — Någre beklagade sig, ur en skrytsam ton, att allt arbetet låg på *dem*, och att deras kamrater gjorde ingenting. Någre skröto att de hade gjort den eller dens lycka. Någre skröto att den eller den nya upptäckten långt förut varit känd af dem, ja till och med att de sjelfve voro de rätte uppfinnarne. — Men, sade Ordföranden, är det nu sant, till punkt och pricka, allt hvad Herrarne berättat oss i dag? — Ja, sade de allesammans med en mun; men i detsamma skreko de på en gång ett förfärligt — aj! Vi undrade hvad det var; men vi blefvo snart varse, att *Samvetet* stod bakom hela skaran, och vid ordet: *ja* gifvit hvar och en ett förfärligt rapp af sin dugtiga smällpiska, både dem som ljugit storverk och dem som skrutit af sina fel. Strax visade sig *Sanningen*, som körde hela det främmande sällskapet på porten. Vi undrade hvad meningen kunde vara med denna oförmodade visit; men vi gissade snart, att de fleste endast ville, det vi skulle berömma dem i vår tidning. — Nej, tack vackert. Om ni skryter en gång till, både öfver dygder och fel, så skola vi upptäcka edra namn och låta er skämmas. Om ni gjorde aldrig så mycket godt, så har ni ändå ingenting att skryta af; ty ni kunna ej en gång fullgöra edra skyldigheter, än mindre göra något derutöfver; och dessutom *luktar eget beröm alltid illa.*

Tänk, vår Honnête blef icke Riksdagsman den här gången. Huru kommer det till? Det är ändå väl, att han blir kvar här, för att arbeta hos oss, då så många andra resa till Riksdagen. Men han är illa till mods och tror att

Alla Processer äro farliga.

Han har nyligen förlorat en process, som han trodde sig aldrig böra tappa. Men, meningarne äro så olika här vid Domstolarna,

ehuru man i allmänna papperen omtalar *tillfredsställande begrepp om Lagskipningens tillstånd*, fastän man tillika säger sig hafva funnit skäl att *ställa personer under laga tilltal*. Dessa *tillfredsställande begrepp* lära således äga sina undantag. Emedlertid böra vi ej vidare klaga öfver ofullkomlighet i våra Lagar; ty få vi 1780 års Auktions-kammare-ordning för Stockholms Stad och Spannmåls-mätningen ändrade; få vi ett mera tydligt stadgande om intecknings-bevis, om bouppteckningar, om förmyndares ansvar och om Justitie-Statens procent, så lär väl vårt Lagverk icke tarfa någon vidare förbättring; ty i det fallet hade den väl redan blifvit föreslagen af vederbörande. Sedan vi således fått våra Lagar så högst fullkomliga, återstår ej mer än en enda liten omständighet, nemligen: att de efterlefas och ej förtydas eller vrängas. Emedlertid är Honnête ganska brydd, huruvida han skall klaga eller icke, ehuru han tror sig hafva lidit uppenbar orätt. Honnête resonerar nu så här: Klagar jag, så blir det hos vissa vederbörande ett fasligt skrik, att Embetsmän förlora deras anseende: att man vill kullstörta konstitution och samhälls-ordning, och att man vill störa enigheten i landet. Vinner jag, så kan jag, i fall jag skrifer rena sanningen och pekar ut vissa vederbörande, likafullt få en aktion på halsen för det jag klagat, och åtminstone få plikta rätt hederligt; ty jag kan aldrig förmå mig att *tigga rättvisa*, eller löpa i dörrarna, och detta är ett stort fel. Skrifver jag alldeles rent ut, som det förhåller sig, och vill visa att det eller det är alldeles stridande mot handlingarna; så äfventyrar jag både att ej få bevisa hvad jag sagt, och på köpet att få sitta på vatten och bröd: tacka Gud, om icke äran stryker med. Nej — jag tror jag behåller första skadan. *Processer äro farliga. Vestigia me terrent.*

I ett större sällskap ventilerades den frågan:

När infaller nästa Lagtima Riksdag?

Regeringsformens 49. §. lyder sålunda: «Rikets Ständer skola, i kraft af denna Grundlag, sammankomma enär fem år ifrån den

«sist hållna Riksdagens slut förslutit. Uti hvarje Riksdags beslut skola «Rikets Ständer bestämma dagen, då de, till följe här af, åter sammanträda, samt uttrycklig Riksdags-kallelse, med nödiga föreskrifter «i afseende på Riksdagsmannavalen, deruti intaga. Konungen vare «dock obetaget, att Rikets Ständer derförinnan till Urtima Riksdag «kalla.»

Enligt Riksdags-beslutet af den 2 Maj 1810 är tiden för påföljande Riksdagens början utsatt till den 1 Sept. år 1815, eller 4 månader utöfver den tid, som Regeringsformen föreskrifver. Enligt Örebro Urtima Riksdags-beslut af den 12 Nov. 1810, är åter tiden till nästa lagtima Riksdag uppskjuten och utsatt till den 15 Nov. 1815, således något mer än 5 år och 6 månader från första lagtima Riksdagen. Här af följer således, att om, under den tiden, urtima Riksdag infaller, och Rikets Ständer, i likhet med 3. §. i Örebro Riksdags-beslut, ej taga under öfverläggning andra ärenden, än sådana, som egentligen utgjort föremålen för deras urtima sammankomst, efter Konungens nådiga kallelse, men De ändå finna det höra till urtima Riksdagens föremål, att uppskjuta nästa lagtima Riksdag till andra 5 år ifrån sista urtima Riksdagens slut; så kan, i fall någon urtima Riksdag infaller i hvarje mellanskifte, ingen lagtima Riksdag någonsin inträffa, och således kan icke heller frågan om National-Representationen eller om 114. §. någonsin förekomma, så framt icke Konungen sådant i nåder proponerar.

Härom voro tankarne olika. De fleste trodde likväl 49. §:ns mening vara den, att, ehvad urtima Riksdag inträffar eller ej, borde ändå lagtima Riksdag hållas på den dag, som vid sista lagtima Riksdagen blifvit beslutit. Man får nu se, om Rikets Ständer äro af samma tanka i nästa Riksdagsbeslut.

Är Svenska Litteraturen sämre eller bättre än för 20 år sedan?

frågade en af våra Ledamöter. Om utkomna skrifter bevisa något, sade en annan Ledamot, så är väl frågan snart besvarad. Svenska

